

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Jeg synes, man skal lade være med at tegne et vrangbillede af, hvad jeg faktisk sagde. Jeg gjorde meget ud af i mit indlæg at gøre opmærksom på, at vi var tilhængere af modeller, der gav familierne mere tid til, at forældre og børn kunne være sammen.

Så havde vi en meget præcis debat om anbringelse af børn, hvor jeg advarede imod en meget enfoldig forestilling om, at det altid er en fordel for børn og forældre at være sammen.

Hvis man ikke er i stand til at adskille de to debatter, så indrømmer jeg, at så bliver det selvfølgelig lidt mudret.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så går vi til ordførerne, og det er fru Margrethe Vestager.

Kl. 11.00

Margrethe Vestager (RV):

Jeg synes, at debatten, som vi allerede har haft den, gør det til en meget klar tilståelsessag fra regeringspartierne side. Man ville egentlig noget, men man kan godt se, at det er en dårlig ide.

I lovforslagets bemærkninger hedder det om den balance, politiske afvejning, man forsøger at varetage, at det vedrører hensynet til familiens muligheder for selv at passe deres børn og hensynet til at begrænse de negative effekter på arbejdsudbud, ligestilling, integration og kommunernes økonomi.

Man er altså fuldstændig larmende klar over, at det er en dårlig idé, man har fået, for det har negative effekter at give forældrene mulighed for at passe deres egne børn. Og for at begrænse disse effekter, siger man i bemærkningerne, at man må begrænse ordningen i forhold til tilskuddets størrelse, varighed, børnealdersgruppe omfattet af ordningen, og inden for disse rammer give kommunerne betydelig frihed til at tilpasse ordningen til de kommunale forhold.

Resultatet er en ret uskøn lovgivning. Resultatet er en lovgivning, som hverken giver særlig meget frihed eller er nem at gennemskue, hverken for borgere eller for kommuner. Hvem vil, hvem vil ikke? Hvor kan man, hvor kan man ikke?

Hvis man vil ligestille forældre, der selv passer deres børn, med forældre, som får dem passet andetsteds – som jeg kan forstå er hele pointen ved forslaget – synes jeg, man skulle fremsætte et klart lovforslag, som virkelig giver no-

get frihed, og så betale den pris, ordningen koster, og melde klart ud, som man jo faktisk gør det i dag her fra Folketingets talerstol, hvor man siger, at man faktisk synes, det er bedst for børn at være hjemme hos deres mor i en passende årække. Helst skal kærligheden udøves i dagtimerne, må man forstå.

Men lovforslaget bærer jo præg af, at man ikke er villig til at betale med de negative effekter på arbejdsudbud, ligestilling, integration og økonomi. Man fremsætter et lovforslag, som har en række ulemper, og derved begrænser man ordningen, så den hverken smager af det ene eller det andet, men kun giver det lysende klare indtryk, at man på et tidspunkt er kommet til at love noget uden at gennemtænke et sådan løftes negative konsekvenser. Det kan kun skyldes, at det skulle fremsættes inden for 100 dage, uanset at lovgivningen dermed bliver meget svær at bruge til noget og faktisk ikke giver den mulighed, man gerne vil have.

Hvis man så ser bort fra, at lovforslaget er så halvhjertet, som det er, synes jeg, at bemærkningerne på glimrende vis anskueliggør det problematiske i at give den her type af tilskud.

For det første er det principielt problematisk, at det offentlige skal betale til mennesker, der vælger, at de ikke vil arbejde. Det er selvfølgelig et fuldstændigt legitimt valg at træffe, ingen problemer i det. Spørgsmålet er, om det offentlige i den forbindelse skal forpligtes til at betale for det. Vi er faktisk på vej til at indføre en borgerløn, som er betinget af, om man har børn eller ej. Det er meget interessant, at et såkaldt liberalt parti og et konservativt parti fremlægger den type af tanker. Det er virkelig en nyskabelse.

I Det Radikale Venstre er vi faktisk så socialliberale, at vi mener, at det offentlige som udgangspunkt først og fremmest skal sørge for dem, der ikke kan klare sig selv, og give en håndsækning til dem, der har behov for det. Vi ønsker ikke at udvikle velfærdssamfundet til et supermarked, hvor alle, der har betalt skat, også har en trækningsret. Det er ikke vores idé om et velfærdssamfund.

Men hvor liberal er Venstre egentlig nu om dage? Hvor er de borgerliges kamp for at afskaffe tilskudssamfundet? Hvad er der blevet af det?

For det andet er der det store problem, der ligger i, at man ved at give denne her type af tilskud giver kvinder, som har lavtlønsmuligheder, en meget stærk tilskyndelse til at trække sig væk fra arbejdsmarkedet – deres uddannelse forældes, deres fodfæste mindskes. Det er et